

Repertoriumnummer 2017/
Datum van uitspraak 23/11/2017
Rolnummer 16/3092/A
Materie : arbeidsovereenkomst arbeider

Uitgifte

<i>Uitgereikt aan</i>	<i>Uitgereikt aan</i>
<i>op</i> €	<i>op</i> €
Rechtsmiddelen	

ARBEIDSRECHTBANK ANTWERPEN

AFDELING ANTWERPEN

VONNIS

01e kamer

In de zaak :

D.JP., arbeider, wonende te [adres] doch met keuze van woonst bij het ABVV-Antwerpen, met kantoren te 2018 Antwerpen, Ommeganckstraat 35;

eisende partij – ter zitting vertegenwoordigd door mevrouw , afgevaardigde van het ABVV-Antwerpen met kantoren te [adres];

tegen :

S. S.A.R.L., met ondernemingsnummer [nummer], met zetel gevestigd te [adres] (Groothertogdom Luxemburg);

verwerende partij - ter zitting vertegenwoordigd door de heer , zaakvoerder van de firma S. S.A.R.L., gepubliceerd in het Memorial Journal Officiel du Grand Duché de Luxembourg.

1. Rechtspleging

Gelet op de stukken van het dossier, gevoegd in het dossier van de rechtspleging, waaronder:

- het verzoekschrift van de heer D.JP. neergelegd op de griffie op 1 juni 2016;
- de beschikking van 7 september 2016 waarmee de voorzitter van deze kamer het akkoord van de partijen over de conclusietermijnen bekrachtigde en de zaak vaststelde op de zitting van 16 maart 2016;
- het vonnis van deze kamer van 20 april 2017;
- de conclusies van de partijen;
- de processen-verbaal van de terechtzittingen.

De rechtbank heeft de partijen gehoord op de zitting van 5 oktober 2017. Omdat zij anders was samengesteld dan bij de eerdere behandeling van de zaak, liet de rechtbank de zaak in haar geheel hernemen.

De wet van 15 juni 1935 betreffende het gebruik der talen in gerechtszaken werd nageleefd.

2. Eis, tussenvonnis en huidige aanspraken van de partijen

Met het verzoekschrift van 1 juni 2016 vordert de heer D.JP.:

- de veroordeling van S. S.A.R.L. tot betaling van:
 € 1.753,85 opzeggingsvergoeding
te vermeerderen met de wettelijke, de verwijls- minstens de vergoedende intrest vanaf 1 december 2015;
- de veroordeling van S. S.A.R.L. tot de gerechtelijke intrest;
- veroordeling van S. S.A.R.L. om de heer D.JP. in te schrijven in de Belgische sociale zekerheid en daartoe de nodige afdrachten te doen en hiervan het bewijs te leveren binnen de maand na de betekening van het vonnis;
- de veroordeling van S. S.A.R.L. tot aflevering binnen de maand na de betekening van het vonnis van het formulier C4/arbeidsbewijs/werkloosheidsbewijs, onder verbeurte van een dwangsom van € 15,00 per dag vertraging;
- de verwijzing van S. S.A.R.L. in de kosten van het geding;
- de voorlopige tenuitvoerlegging van het vonnis toe te staan, spijs alle verhaal en zonder zekerheidsstelling.

In conclusie breidde de heer D.JP. zijn eis uit. In hoofddorde vorderde hij de veroordeling van S. S.A.R.L. tot betaling van € 3.845,92 opzeggingsvergoeding, in ondergeschikte orde € 1.775,04, telkens te vermeerderen met de wettelijke, de verwijls- minstens de vergoedende intrest vanaf 1 juni 2015.

S. S.A.R.L. concludeerde tot de ongegrondheid van de eis van de heer D.JP.. Zij verzocht de rechtbank om de heer D.JP. in de kosten te verwijzen.

Met vonnis van 20 april 2017 beval de rechtbank, alvorens recht te doen en overeenkomstig de artikelen 772 en 773 van het Gerechtelijk Wetboek, de heropening van de debatten om partijen toe te laten standpunt in te nemen over de vraag of het gedinginleidend verzoekschrift in overeenstemming is met artikel 2 van de Wet van 15 juni 1935 op het gebruik der talen in gerechtszaken.

Na de heropening van de debatten handhaven beide partijen hun standpunt en aanspraken.

3. Feiten

De rechtbank verwijst naar de feitelijke uiteenzetting in het vonnis van 20 april 2017.

4. Bespreking

4.1. Wet van 15 juni 1935 op het gebruik der talen in gerechtszaken

Met toepassing van artikel 2 van de Wet van 15 juni 1935 op het gebruik der talen in gerechtszaken, wordt voor de arbeidsrechtbanken die hun rechtsmacht uitoefenen over het arrondissement Antwerpen, de gehele rechtspleging in betwiste zaken in het Nederlands gevoerd. Artikel 40, lid 1 van de wet bepaalt dat de regel van artikel 2 is voorgeschreven op straffe van nietigheid. De rechter moet deze nietigheid ambtshalve uitspreken.

Een akte wordt geacht in de taal van de rechtspleging te zijn gesteld, als alle vermeldingen vereist voor de regelmatigheid ervan, in die taal zijn gesteld.

(Cass. 24 mei 1993, *RW* 1993-94, 443; Cass. 29 mei 1995, *RW* 1995-96, 683; Brussel 8 juli 1998, *AJT* 1998-99, 195)

Artikel 1034ter van het Gerechtelijk Wetboek somt de verplichte vermeldingen op die het contradictoir verzoekschrift op straffe van nietigheid moet bevatten. Zo moet het verzoekschrift volgens artikel 1034ter, 3° van het Gerechtelijk Wetboek "*de naam, de voornaam, de woonplaats en, in voorkomend geval, de hoedanigheid van de persoon die moet worden opgeroepen*" vermelden. Voor rechtspersonen geldt hierbij artikel 703 van het Gerechtelijk Wetboek. Hun identiteit blijkt voldoende uit hun benaming, hun rechtskarakter en hun maatschappelijke zetel.

Het inleidend verzoekschrift van de heer D.JP. vermeldt als op te roepen persoon:

" *S.A.R.L. S. S.A.R.L., vennootschap naar Luxemburgs recht, met maatschappelijke zetel gevestigd te Groot Hertogdom Luxemburg, [adres], KBO nr. [nummer].*"

In het vonnis van 20 april 2017 motiveerde de rechtbank de heropening van de debatten als volgt:

" *De arbeidsrechtbank stelt vast dat het gedinginleidend verzoekschrift de rechtsvorm van verweerster omschrijft als 's.a.r.l.'. Dit is de Franstalige benaming van de rechtsvorm die in het Nederlands wordt aangeduid als 'b.v.b.a.'.*

De vraag dient dan ook gesteld of het gedinginleidend verzoekschrift hiermee wel voldoet aan artikel 2 van de wet van 15 juni 1935 op het gebruik der talen in gerechtszaken en aldus mogelijks nietig is."

In België wordt 'b.v.b.a.' in het Frans vertaald als 's.p.r.l.'. Het betreft dezelfde vennootschapsvorm. De vertaling is deliquer als er andere talen in het gedrang zijn of als men buiten de Belgische context gaat. In Luxemburg bestaat de *société à responsabilité limitée* ('sàrl', letterlijk: vennootschap met beperkte aansprakelijkheid). Deze vennootschapsvorm kan worden aangezien als de tegenhanger van de Belgische 'b.v.b.a.' (of 's.p.r.l.'). Zij beantwoordt echter aan andere juridische en fiscale regels.

De vertaling van 's.a.r.l.' is dus niet enkel overbodig omdat de identiteit van de verwerende partij voldoende blijkt uit de vermeldingen in het inleidend verzoekschrift, zij is ook niet zinvol en houdt zelfs het risico op verwarring in. Een vertaling van de afkorting, die enkel de vennootschapsvorm maar niet de benaming van de verwerende partij aanduidt, is dus niet vereist.

(Vgl. D. Lindemans, De eentalige akte in de Gerechtstaalwet, *P&B* 2008, 324 - 325)

4.2. Rechtsmacht - Bevoegdheid

Noch over de rechtsmacht, noch over de bevoegdheid van de rechtbank bestaat betwisting. S. S.A.R.L. wierp nooit op dat de Arbeidsrechtbank Antwerpen, afdeling Antwerpen geen kennis zou mogen nemen van de betwisting.

Artikel 19 van de Verordening (EG) nr. 44/2001 van de Raad van 22/12/2000 betreffende de rechterlijke bevoegdheid, de erkenning en de tenuitvoerlegging van beslissingen in burgerlijke en handelszaken bepaalt:

" *De werkgever met woonplaats op het grondgebied van een lidstaat kan voor de volgende gerechten worden opgeroepen:*

1. voor de gerechten van de lidstaat waar hij woonplaats heeft, of

2. in een andere lidstaat:

a) voor het gerecht van de plaats waar de werknemer gewoonlijk werkt of voor het gerecht van de laatste plaats waar hij gewoonlijk heeft gewerkt, (...)"

De heer D.JP. werkte op het binnenschip Brabo 4. Dit schip vaart onder Belgische vlag. Tijdens de tewerkstelling van de heer D.JP. voer het nagenoeg uitsluitend in België. Het schip meerde aan in Antwerpen (dok van Merksem of Royerssluis). Daar ging de heer D.JP. aan boord. Hij werkte dus gewoonlijk in België en meer bepaald hoofdzakelijk in het arrondissement Antwerpen. De Arbeidsrechtbank Antwerpen, afdeling Antwerpen is dus bevoegd om kennis te nemen van het geschil.

Voor het overige stelt de rechtbank in verband met haar rechtsmacht of bevoegdheid geen middelen vast die zij ambtshalve moet opwerpen.

4.3. Toelaatbaarheid

S. S.A.R.L. betwist de toelaatbaarheid van de eis van de heer D.J.P. niet. De rechtbank stelt geen middelen van ontoelaatbaarheid vast die zij ambtshalve moet opwerpen. De eis is toelaatbaar.

4.4. Opzeggingsvergoeding

De eis tot betaling van een opzeggingsvergoeding is gegrond. S. S.A.R.L. heeft de heer D.J.P. onregelmatig ontslagen wegens dringende reden. Hierdoor heeft de heer D.J.P. recht op een opzeggingsvergoeding, berekend conform het Luxemburgse recht.

4.4.1. Het ontslag wegens dringende reden

Toepasselijk recht

Artikel 3 van de Verordening (EG) nr. 593/2008 van het Europees Parlement en de Raad van 17 juni 2008 inzake het recht dat van toepassing is op verbintenissen uit overeenkomst (Rome I), (hierna verkort: Rome I Verordening) bepaalt:

" 1. Een overeenkomst wordt beheerst door het recht dat de partijen hebben gekozen. De rechtskeuze wordt uitdrukkelijk gedaan of blijkt duidelijk uit de bepalingen van de overeenkomst of de omstandigheden van het geval. (...) "

Artikel 8 van de Rome I Verordening bepaalt:

" 1. Een individuele arbeidsovereenkomst wordt beheerst door het recht dat de partijen overeenkomstig artikel 3 hebben gekozen. Deze keuze mag er evenwel niet toe leiden dat de werknemer de bescherming verliest welke hij geniet op grond van bepalingen waarvan niet bij overeenkomst kan worden afgeweken op grond van het recht dat overeenkomstig de leden 2, 3 en 4 van dit artikel toepasselijk zou zijn geweest bij gebreke van een rechtskeuze.

2. Voor zover het op een individuele arbeidsovereenkomst toepasselijke recht niet door de partijen is gekozen, wordt de overeenkomst beheerst door het recht van het land waar of, bij gebreke daarvan, van waaruit de werknemer ter uitvoering van de overeenkomst gewoonlijk zijn arbeid verricht. Het land waar de arbeid gewoonlijk wordt verricht wordt niet geacht te zijn gewijzigd wanneer de werknemer zijn arbeid tijdelijk in een ander land verricht.

3. Indien het toepasselijke recht niet overeenkomstig lid 2 kan worden vastgesteld, wordt de overeenkomst beheerst door het recht van het land waar zich de vestiging bevindt die de werknemer in dienst heeft genomen.

4. Indien uit het geheel der omstandigheden blijkt dat de overeenkomst een kennelijk nauwere band heeft met een ander dan het in lid 2 of lid 3 bedoelde land, is het recht van dat andere land van toepassing."

Artikel 9 van de verordening definieert de bepalingen van bijzonder dwingend recht:

" 1. *Bepalingen van bijzonder dwingend recht zijn bepalingen aan de inachtneming waarvan een land zoveel belang hecht voor de handhaving van zijn openbare belangen zoals zijn politieke, sociale of economische organisatie, dat zij moet worden toegepast op elk geval dat onder de werkingssfeer ervan valt, ongeacht welk recht overeenkomstig deze verordening overigens van toepassing is op de overeenkomst."*

Het uitgangspunt is dus dat partijen, ook bij een arbeidsovereenkomst, zelf kiezen welk recht op hun contractuele relatie van toepassing is. Deze keuze mag echter niet tot gevolg hebben dat de werknemer de bescherming van de dwingende bepalingen die op hem van toepassing zouden zijn bij gebreke aan rechtskeuze, verliest. Van deze bepalingen kan niet worden afgeweken.

Inzake arbeidsovereenkomsten kan onder andere niet worden afgeweken van de wettelijke bepalingen die de bescherming van de werknemer beogen.

(Cass. 25 juni 1975, RW 1975-76, 2063; Cass. 27 maart 2006, JTT 2006, 952)

Artikel 35, lid 3 en lid 4 van de Arbeidsovereenkomstenwet, die betrekking hebben op de termijn voor het ontslag, respectievelijk de termijn en de wijze voor de kennisgeving van de dringende reden, zijn dwingend ten voordele van de werknemer en de werkgever.

(Vgl. Cass. 22 mei 2000, JTT 2000, 369, concl. adv.-gen. J. LECLERCQ)

Zoals gezegd werkte de heer D.JP. gewoonlijk en hoofdzakelijk in België. Bij ontstentenis van rechtskeuze, was het Belgisch recht van toepassing geweest. De keuze van de partijen voor het recht van het Groothertogdom Luxemburg kan er dus niet toe leiden dat de bescherming die artikel 35, lid 3 en lid 4 van de Arbeidsovereenkomstenwet de heer D.JP. bood, terzijde wordt geschoven.

Ontslag wegens dringende reden – relevante principes

Artikel 35 van de Arbeidsovereenkomstenwet omschrijft een dringende reden als *"de ernstige tekortkoming die elke professionele samenwerking tussen de werkgever en de werknemer onmiddellijk en definitief onmogelijk maakt"*.

Opdat er sprake is van een dringende reden moeten volgende voorwaarden cumulatief vervuld zijn:

- er moet een ernstige tekortkoming zijn van werkgever of werknemer;
- die elke professionele samenwerking onmogelijk maakt;
- en dit op een bijzondere manier met name onmiddellijk en definitief.

Het ontslag om dringende reden is een uitzonderlijke ontslagmodaliteit van de arbeidsovereenkomst. Dit volgt enerzijds uit haar strenge begripsafbakening en anderzijds uit de ernstige gevolgen van een dergelijke beslissing voor de ontslagen partij. Bijgevolg moet het ontslag om dringende reden beschouwd worden als de *ultima ratio* in het ontslagrecht.

(W. VAN EECKHOUTTE, A. TAGHON en S. VAN OVERBEKE, “Overzicht van rechtspraak. Arbeidsovereenkomsten (1988 – 2005)”, *T.P.R.* 2006, p. 460 – 461, nr. 324; I. VANDEN POEL, A. VAN EECKHOUTTE, S. HEYNDRIKX, G. DE MAESENEIRE en E. DE KEZEL, “Overzicht van rechtspraak. Arbeidsovereenkomsten (2005 – 2012)”, *T.P.R.* 2014, p. 374 – 375, nr. 381)

De ernst en het uitzonderlijk karakter van het ontslag om dringende reden nopen tot terughoudendheid bij de aanwending ervan. De toepassing ervan is dan ook slechts mogelijk in uitzonderlijke omstandigheden.

(Arbh. Brussel 20 december 1979, *T.S.R.* 1980, 197; Arbh. Brussel 23 juni 1998, *Soc. Kron.* 1999, 483; C. ENGELS, *Ontslag wegens dringende reden*, reeks Recht en Praktijk nr. 46, Mechelen, Kluwer, 2006, p. 14; M. DE VOS, “De diligentie- en gematigheidsplicht van de werkgever bij de kennisverwerving van de dringende reden: deel I”, *Or.* 1995, p. 68)

Artikel 35, lid 3 van de Arbeidsovereenkomstenwet bepaalt dat ontslag om een dringende reden niet meer zonder opzegging of vóór het verstrijken van de termijn mag worden gegeven, wanneer het feit dat het ontslag rechtvaardigt, de partij die zich erop beroept ten minste drie werkdagen bekend is.

De driedagentermijn om ontslag te geven begint te lopen op het ogenblik dat de ontslaggevende partij met betrekking tot de ingeroepen feiten voldoende zekerheid heeft, dat wil zeggen een zekerheid die volstaat voor haar eigen overtuiging alsook ten aanzien van de andere partij en het gerecht, om een beslissing te nemen met kennis van zaken wat betreft het bestaan van het feit en van de omstandigheden die het tot dringende reden maken.

(Cass. 23 mei 1973, *J.T.T.* 1973, 212; Cass. 14 mei 1979, *R.W.* 1979-80, 1791; Cass. 11 januari 1993, *J.T.T.* 1993, Cass. 14 oktober 1996, *J.T.T.* 1996, 500; Cass. 6 september 1999, *J.T.T.* 1999, 457; Cass. 8 november 1999, *J.T.T.* 2000, 210 concl. Adv.-Gen. Leclercq; H. BUYSENS, “Ontslag om dringende reden” in M. RIGAUX en W. RAUWS, *Actuele problemen van het arbeidsrecht – 8*, Antwerpen – Oxford, Intersentia, 2010, p. 184 – 185, nr. 7 met de daar geciteerde rechtspraak)

Deze voldoende kennis of zekerheid moet aanwezig zijn bij de persoon of het orgaan bevoegd om tot ontslag over te gaan. De termijn waarbinnen na de kennisname van de feiten ontslag moet worden gegeven, neemt slechts een aanvang nadat diegene die binnen de onderneming de ontslagbevoegdheid heeft, van de feiten kennis heeft gekregen.

(Cass. 10 mei 1951, *Pas.* 1951, I, 618; Cass. 7 december 1998, *R.W.* 1999-2000, 848; Cass. 24 juni 1996, *Arr. Cass.* 1996, 254)

Met toepassing van artikel 35, lid 4 kan enkel rekening worden gehouden met de feiten die binnen de drie werkdagen na het ontslag aan de werknemer werden meegedeeld. Deze kennisgeving moet op straffe van nietigheid volgens artikel 35, lid 5 gebeuren met een ter

post aangetekende brief of een gerechtsdeurwaarderexploot. Artikel 35, lid 6 van de Arbeidsovereenkomstenwet voorziet ook de mogelijkheid de kennisgeving te verrichten door afgifte van een geschrift aan de andere partij. In dat geval geldt de handtekening van deze partij op het duplicaat van dit geschrift enkel als bericht van ontvangst ervan.

De kennisgeving van de dringende reden moet de ingeroepen ontslagmotieven met een zekere graad van nauwkeurigheid of precisie vermelden. De kennisgeving moet de dringende reden ter verantwoording van het ontslag zo omschrijven dat de ontslagen partij voldoende kennis krijgt van de tekortkomingen die haar worden verweten en dat de rechter, in geval van betwisting, de ernst van de feiten kan beoordelen en kan nagaan of het dezelfde reden is als deze die voor hem wordt ingeroepen.

(Cass. 2 juni 1976, *R.W.* 1976-77, 1022; Cass. 27 februari 1978, *R.W.* 1978-79, 331; Cass. 19 maart 1980, *Arr. Cass.* 1978-80, 912; Arbh. Brussel 27 februari 2007, *Or.* 2008, 119)

Het is niet noodzakelijk de datum en de plaats van de aangehaalde feiten te vermelden, als de wijze waarop de feiten werden omschreven voldoende duidelijk is om het verwijt te identificeren en de ernst ervan te beoordelen.

(Vgl. H. BUYSENS, "Ontslag om dringende reden", in M. RIGAUX en W. RAUWS (eds.), *Actuele problemen van het arbeidsrecht 8. Actualia van het ontslagrecht*, Antwerpen – Oxford, Intersentia, 2010, p. 200 met verwijzing naar Arbh. Bergen 4 september 2000, *J.T.T.* 2001, 87)

De kennisgeving van de dringende reden mag worden vervolledigd met de verwijzing naar andere elementen voor zover het geheel de mogelijkheid biedt met zekerheid en nauwkeurigheid de motieven voor het ontslag te beoordelen.

(Cass. 26 oktober 2009, *Arr. Cass.* 2006, 2486; Arbh. Antwerpen 12 september 2008, *Soc. Kron.* 2009, 381)

Artikel 35, achtste lid van de Arbeidsovereenkomstenwet schrijft voor dat de partij die een dringende reden inroept, hiervan het bewijs moet leveren.

De toepassing van dit artikel wijkt niet af van de gemeenrechtelijke bewijsregeling vervat in artikel 1315 van het Burgerlijk Wetboek en artikel 870 van het Gerechtelijk Wetboek. Als de partij die een dringende reden inroept de feiten die kunnen worden beschouwd als een ernstige tekortkoming die elke professionele samenwerking tussen de partijen onmiddellijk en definitief onmogelijk maakt, bewijst, draagt de partij die feiten aanvoert die als een exceptie in de zin van artikel 1315 van het Burgerlijk Wetboek kunnen worden beschouwd, met toepassing lid 2 van dat artikel de bewijslast van deze feiten.

(Cass. 6 maart 2006, *J.T.T.* 2007, 6)

De ernst en het uitzonderlijk karakter van het ontslag wegens dringende reden vereisen een vaststaand bewijs. Ernstige twijfel speelt in het voordeel van de ontslagen partij. Het bewijs mag geen enkele twijfel over de feiten laten bestaan.

(Arbh. Brussel 14 augustus 2008, *J.T.T.* 2009, 125; Arbh. Bergen 16 mei 1991, *Bull. VBO* 1992/2, 78; Arbh. Brussel 16 maart 1989, *T.S.R.* 1989, 238)

De regels over de bewijslast bij ontslag wegens dringende reden worden geschonden als men zich enkel steunt op de feitelijke beweringen van de ontslaggevende partij.
(Cass. 14 november 1988, *J.T.T.* 1989, 80)

Toepassing – de termijn voor het ontslag en de omschrijving van de dringende reden

De heer D.JP. betwist zowel de tijdigheid van het ontslag wegens dringende reden, als de nauwkeurigheid van de reden.

Wat betreft de tijdigheid stelt de rechtbank vast dat S. S.A.R.L. in het geheel niet aantoont dat zij de termijn van drie werkdagen na de kennisname van de feiten, heeft gerespecteerd. De ontslagbrief bevat geen enkele indicatie van het tijdstip waarop de feiten zich zouden hebben voorgedaan. Ook de verklaring van de kapitein die S. S.A.R.L. bijbrengt, vermeldt niet wanneer de feiten plaatsvonden. Ook het tijdstip waarop de kapitein de feiten aan de tot ontslag bevoegde persoon meedeelde, is volstrekt onduidelijk. S. S.A.R.L. faalt dan ook in de bewijslast aan te tonen dat zij tijdig tot ontslag overging.

Ten overvloede voegt de rechtbank hieraan toe dat de ontslagbrief evenmin voldoet aan het vereiste van nauwkeurigheid. Mede door het ontbreken van enige situering van de feiten in tijd en ruimte en door de vaagheid van het verwijt, is de rechtbank niet in staat de realiteit en de ernst van de ingeroepen feiten te beoordelen. Met de Luxemburgse regeling die toelaat in de loop van het geding bijkomende preciseringen in verband met de ontslagmotieven aan te brengen, kan de rechtbank geen rekening houden. Zij doet immers afbreuk aan de regeling van artikel 35 van de Arbeidsovereenkomstenwet.

Het ontslag wegens dringende reden is derhalve onregelmatig.

4.4.2. De verschuldigde vergoeding

Toepasselijk recht

De rechtbank verwijst naar wat zij hoger heeft uiteengezet over de toepassing van het Belgische, dan wel het Luxemburgse recht.

Naar Belgisch recht heeft de heer D.JP. met toepassing van artikel 39 van de Arbeidsovereenkomstenwet recht op een vergoeding die overeenstemt met de opzeggingstermijn die S. S.A.R.L. had moeten naleven. Dit artikel 39 is van dwingend recht ten voordele van de werknemer.

(Arbh. Brussel 16 september 2003, *Soc. Kron.* 2006, 76)

Van dit artikel kan dus niet ten nadele van de werknemer worden afgeweken. Een afwijking in zijn voordeel is wel mogelijk, bijvoorbeeld door te opteren voor een buitenlands recht dat een hogere vergoeding voorziet dan de Belgische regeling.

Toepassing

Op grond van het Belgische artikel 37/2, § 2 van de (Belgische) Arbeidsovereenkomstenwet had S. S.A.R.L. bij het ontslag van de heer D.JP. een opzeggingstermijn van vier weken moeten naleven, hetzij een daarmee overeenstemmende vergoeding moeten betalen. Naar Luxemburgs recht bedroeg de termijn volgens artikel L.124-3 en L.124-7 van de Code du Travail, twee maanden.

De heer D.JP. heeft dus recht op een opzeggingsvergoeding overeenstemmend met twee maanden loon en voordelen verworven krachtens de overeenkomst. De heer D.JP. berekent deze vergoeding op € 3.845,92 (maandloon € 1.922,96 x 2). De rechtbank kent dit bedrag toe.

Op deze vergoeding is intrest verschuldigd zoals gespecificeerd in het beschikkend gedeelte.

4.5. Onderwerping aan de Belgische sociale zekerheid

De heer D.JP. vordert de veroordeling van S. S.A.R.L. om hem in te schrijven in de Belgische Sociale zekerheid. Het is echter niet duidelijk wat hij met deze vordering beoogt. Betreft zij enkel de afhandeling van het ontslag of ook die van de periode waarin hij prestaties leverde en loon ontving? De heer D.JP. preciseert ook niet wat volgens hem het lot is van de bijdragen die S. S.A.R.L. heeft ingehouden (en naar mag worden aangenomen ook heeft betaald) voor de Luxemburgse sociale zekerheid.

Het is voorts onduidelijk of de zetel van S. S.A.R.L. in Luxemburg kan worden beschouwd als *“de onderneming waartoe het schip behoort”* in de zin van de Overeenkomst krachtens artikel 16, eerste lid, van verordening (EG) 883/2004 betreffende de vaststelling van de op de Rijnvarenden toepasselijke wetgeving 883/2004.

De heer D.JP. moet zijn standpunt hierover verder uiteenzetten toelichten. S. S.A.R.L. moet de mogelijkheid krijgen hierop te repliceren.

De toepasselijkheid van de socialezekerheidsregelingen is van openbare orde. De rechtbank moet ambtshalve nagaan of zij correct werden nageleefd en wat de gevolgen zijn van de schending ervan. Met toepassing van artikel 774 van het Gerechtelijk Wetboek moet de rechtbank dus ambtshalve de heropening van de debatten bevelen.

4.6. Kosten van het geding

De rechtbank houdt de beslissing over de kosten aan tot zij een eindvonnis zal hebben geveld over alle onderdelen van de eis.

4.7. Voorlopige tenuitvoerlegging

Met toepassing van artikel 1397, lid 1 van het Gerechtelijk Wetboek zijn de eindvonnissen uitvoerbaar bij voorraad. De rechtbank kan bij een met bijzondere redenen omklede beslissing anders bevelen.

Het begrip eindvonnis moet worden ingevuld in de zin van artikel 19 van het Gerechtelijk Wetboek. Zodra de rechter zijn rechtsmacht over een geschilpunt heeft uitgeput, is er een eindvonnis over dat punt en is artikel 1397 van het Gerechtelijk Wetboek van toepassing. (D. SCHEERS en P. THIRIAR, Potpourri I – Gerechtelijk recht, Antwerpen – Cambridge, 2015, p. 147)

S. S.A.R.L. verzoekt niet om de schorsing van de tenuitvoerlegging te bevelen. De voorlopige tenuitvoerlegging is dus toegestaan.

5. Uitspraak

De rechtbank heeft over de zaak beraadslaagd. Zij beslist op tegenspraak.

De rechtbank verklaart de eis van de heer D.JP. toelaatbaar.

Zij verklaart de eis tot betaling van een opzeggingsvergoeding geëerd en veroordeelt S. S.A.R.L. tot betaling aan de heer D.JP. van:

DRIEDUIZEND ACHTHONDERD VIJFENVEERTIG EURO TWEEENNEGENTIG CENT (€ 3.845,92) opzeggingsvergoeding

te verminderen met de wettelijk verplichte inhoudingen voor de sociale zekerheid en de bedrijfsvoorheffing voor zover verschuldigd en effectief overgemaakt aan de betrokken instanties en te vermeerderen met de wettelijke intrest vanaf 1 december 2015 en met de gerechtelijke intrest vanaf 1 juni 2016.

Vooraleer te beslissen over de gegrondheid van de overige onderdelen van de eis, heropent de rechtbank ambtshalve de debatten om de redenen die zij in het overwegend gedeelte heeft uiteengezet.

Zij bepaalt de termijn waarover partijen beschikken om hierover conclusie te nemen als volgt:

Voor de heer D.JP.:

uiterlijk op **11 januari 2018**;

Voor S. S.A.R.L.:

uiterlijk op **15 januari 2018**.

De rechtbank zal de partijen hierover opnieuw horen op de zitting van **donderdag 22 februari 2018** om **14:30 uur** met een pleitduur van **twintig minuten** in zaal B3 van de arbeidsrechtbank Antwerpen, afdeling Antwerpen te 2000 Antwerpen, Bolivarplaats 20/5.

Beveelt partijen hun stukkenbundels te deponeren uiterlijk 15 dagen voor de vermelde rechtsdag.

De voorlopige tenuitvoerlegging van dit vonnis is toegestaan.

Dit vonnis werd gewezen door:

, rechter, voorzitter van de kamer
, rechter in sociale zaken, werkgever
, rechter in sociale zaken, werknemer
met bijstand van , griffier.

en uitgesproken op **drieëntwintig november tweeduizend zeventien** in openbare terechtzitting van de 01^e kamer van de arbeidsrechtbank Antwerpen - afdeling Antwerpen door , rechter, voorzitter van de 01^e kamer, met bijstand van , griffier.